

บทที่ 7

Embroidery

เค้าโครงเรื่อง

1. ประวัติของ Ray Bradbury ผู้ประพันธ์เรื่อง "Embroidery"

2. เนื้อเรื่อง

เนื้อเรื่องเป็นภาษาอังกฤษ

สรุปเนื้อเรื่องเป็นภาษาไทย

3. การวิเคราะห์เนื้อเรื่อง

ตัวละคร

แก่นเรื่อง (theme)

การพิจารณาว่าเป็น short story of plot

สาระสำคัญ

1. Ray Bradbury เป็นนักประพันธ์ชาวอเมริกัน ปัจจุบันยังมีชีวิตอยู่

2. "Embroidery" เป็นเรื่องสั้นที่ต้องการจะชี้ในเรื่องต่อไปนี้

2.1 ยุคปัจจุบันที่เรียกว่ายุค High Tech นี้ มนุษย์ได้ประดิษฐ์สิ่งต่างๆ ขึ้นมาซึ่งสามารถทำลายมนุษย์เองได้

2.2 การปักผ้าด้วยมือหรือภาษาอังกฤษเรียกว่า embroidery นั้นเป็นงานศิลปะอย่างหนึ่ง ซึ่งยังทำกันอยู่ในหมู่ผู้หญิง เป็นงานที่ละเอียดอ่อน ประณีตและต้องใช้ความอดทนพอสมควร อันเป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามกับวิทยาศาสตร์ที่พาโลกไปสู่ความเจริญทางด้านวัตถุ และบางครั้งทำให้มนุษย์ขาดความละเอียดอ่อน ลืมศิลปะที่งดงามหรือคุณค่าของงานศิลปะ

2.3 การปักผ้าอาจนำมาซึ่งความเพลิดเพลินแก่ผู้ปัก และบางครั้งยังสามารถทำให้ผู้ปักคลายความกังวล ความเครียด แม้กระทั่งความกลัวในบางสิ่งบางอย่างได้

จุดประสงค์การเรียนรู้

เมื่อศึกษาบทที่ 7 แล้วนักศึกษาสามารถ

1. เล่าประวัติของ Ray Bradbury ได้
2. อ่านและเข้าใจเรื่อง "Embroidery"
3. วิเคราะห์ทั้งเนื้อเรื่องและโครงสร้างได้
4. บอกจุดประสงค์ของนักประพันธ์ที่แอบแฝงอยู่ในเรื่องได้
5. ตอบคำถามการประเมินผลท้ายบทได้

ความนำ

ศตวรรษที่ 20 เป็นศตวรรษที่เรียกว่ายุค High Tech ความเจริญทางด้านเทคโนโลยีก้าวไปไกลมาก มีการประดิษฐ์คิดค้นสิ่งใหม่ๆ ขึ้นมาเสมอและบางครั้งมนุษย์ก็ประดิษฐ์เครื่องมือทำลายล้างกันเอง เพื่อความเป็นมหาอำนาจของตนเอง สงครามระหว่างสัมพันธมิตรกับประเทศอริคประจักษ์แล้วว่ามนุษย์มีความสามารถมากแทบจะไม่เชื่อว่าเป็นไปได้ อาวุธแต่ละฝายนำมา ใช้มีประสิทธิภาพสูง แต่ผลที่ตามมาได้ทำลายสิ่งต่างๆ เหลือคณานับ

1. ประวัตินักประพันธ์ - Ray Bradbury

Ray Bradbury เป็นนักเขียนที่มีชื่อเสียงผู้หนึ่งในศตวรรษที่ 20 เขาเป็นผู้ชอบเขียนเรื่องสั้นประเภทวิทยาศาสตร์ปนความน่ากลัวของวิทยาศาสตร์เข้าไว้ด้วยกัน เขาเกิดที่อิลลินอยส์ในปี 1920 เมื่อเด็กๆ เขาค้นคว้าโคลอสต์วีกดัมบรพ เช่น ไดโนเสาร์ และเรื่องราวของดาวอังคาร เขาเริ่มเขียนเรื่องสั้นเมื่ออายุ 12 ปี และเริ่มหาเลี้ยงชีพด้วยการเขียนอย่างจริงจังในปี 1940

งานชุดที่ทำให้เขามีชื่อเสียงคือ The Martian Chronicles ซึ่งเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับดาวอังคารทั้งสั้น เรื่องต่างๆ หลายเรื่องของเขาได้ถูกดัดแปลงมาเป็นภาพยนตร์ทีวี และภาพยนตร์โรงมหรสพ เช่น เรื่อง Fahrenheit 1451 เป็นเรื่องราวที่จินตนาการถึงอนาคตว่าถ้าหากหนังสือถูกสั่งห้ามและถูกทำลายหมดโลกจะเป็นเช่นไร และเรื่องนี้ Fruffaut ได้นำมาสร้างเป็นภาพยนตร์ในปี 1966

2. เนื้อเรื่อง

2.1 เนื้อเรื่อง "Embroidery"¹ เป็นภาษาอังกฤษ นำมาจากหนังสือ The Whole Story by Richard Rossner, printed in Great Britain by Longman Group UK Limited, 1988 หน้า 96-99

The dark porch² air in the late afternoon was full of needle flashes, like a movement of gathered silver insects in the light. The three women's mouths twitched³ over their work. Their bodies lay back and then imperceptibly⁴ forwards, so that the rocking chairs⁵ tilted⁶ and murmured⁷. Each woman looked to her own hands, as if quite suddenly she had found her heart beating there.

'What time is it?'

'Ten minutes to five.'

'Got to get up in a minute and shell those peas for dinner.'

'But - ' said one of them.

'Oh yes, I forgot. How foolish of me' The first woman paused⁸, put down her embroidery and needle, and looked through the open porch door, through the warm interior of the quiet house, to the silent kitchen. There upon the table, seeming more like symbols of domesticity than anything she had ever seen

อธิบายศัพท์

1. embroidery	: embroidery needle work = การปัก
2. porch	: covered area in front of the house = มุข ระเบียงบ้าน
3. twitched	: caused to move in a nervous way = ในที่นี้หมายถึง ปากบิดเบี้ยว
4. imperceptibly	: so that you don't notice = คุณสังเกตไม่เห็น
5. rocking chair	: a chair that tips backwards and forwards = เก้าอี้โยก
6. tilted	: caused to come into a sloping position = เอียง
7. murmured	: made a quiet noise = พึมพำ
8. paused	: stopped for a while, intending to continue = หยุดครู่หนึ่ง

in her life, lay the **mound**¹ of fresh-washed peas in their neat, **resilient**² jackets, waiting for her fingers to bring them into the world.

'Go **hull**³ them if it'll make you feel good,' said the second woman.

'No,' said the first. 'I won't. I just won't.'

The third woman **sighed**⁴. She embroidered a rose, a leaf, a daisy on a green field. The embroidery needle rose and vanished.

The second woman was working on the finest, most delicate piece of embroidery of them all, **deftly**⁵ **poking**⁶, finding, and returning the quick needle upon **innumerable**⁷ journeys. Her quick black glance was on each notion. A flower, a man, a road, a sun, a house; the scene grew under her hand, a **miniature**⁸ beauty, perfect in every threaded detail.

'It seems at times like this that it's always your hands you turn to,' she said, and the others nodded enough to make the rockers rock again.

'I believe,' said the first lady, 'that our souls are in our hands. For we do everything to the world with our hands. Sometimes I think we don't use our hands half enough; it's certain we don't use our heads.'

They all peered more intently at what their hands were doing. 'Yes,' said the third lady, 'when you look back on a whole lifetime, it seems you don't remember faces so much as hands and what they did.'

1. mound	: a pile or heap = กอง
2. resilient	: elastic, able to take the original shape again = ยืดหยุ่นได้
3. hull	: shell, to take peas out of the outside = ปอกถั่ว
4. sighed	: let out a breath in sadness, frustration = ถอนหายใจ
5. deftly	: with great skill = อย่างชำนาญชำนาญ
6. poking	: putting something in a given direction = ในที่นี้หมายถึงใช้เข็มแทงบนลายปัก
7. innumerable	: very many = มากมาย
8. miniature	: very small = เล็กมาก

They recounted to themselves the lids they had lifted, the doors they had opened and shut, the flowers they had picked, the dinners they had made, all with slow or quick fingers, as was their manner or custom. Looking back, you saw a **flurry**¹ of hands, like magician's dream, doors popping wide, taps tuned, brooms **wielded**², children **spanked**³. The **flutter**⁴ of pink hands was the only sound; the rest was a dream without voices.

'No supper to fix tonight or tomorrow night or the next night after that,' said the third lady.

'No windows to open or shut.'

'No coal to shovel in the basement **furnace**⁵ next winter.'

'No papers to clip cooking articles out of.'

And suddenly they were crying. The tears rolled softly down their faces and fell into the material upon which their fingers twitched.

'This won't help things,' said the first lady at last, putting the back of her thumb to each under-eyelid. She looked at her thumb and it was wet.

'Now look what I've done!' cried the second lady, exasperated. The others stopped and peered over. The second lady held out her embroidery. There was the scene, perfect except that while the embroidered yellow sun shone down upon the embroidered green field, and the embroidered brown road curved towards an embroidered pink house, the man standing on the road had something wrong with his face.

1. flurry	: sudden quick movement = การเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว
2. wielded	: controlled with the hands = ถือ แกว่ง
3. spanked	: smacked on the behind = ตี
4. flutter	: noise like a small bird wings = กระพือปีก
5. furnace	: boiler for heating the house = เตาผิง

'I'll just have to **rip**¹ out the whole pattern, practically, to fix it right.'
said the second lady.

'What a shame.' They all stared intently at the beautiful scene with the **flaw**² in it.

The second lady began to pick away at the thread with her little deft scissors flashing. The pattern came out thread by thread. She pulled and **yanked**³, almost **viciously**⁴. The man's face was gone. She continued to seize at the threads.

'What are you doing?' asked the other woman.

They leaned and saw what she had done.

The man was gone from the road. She had taken him out entirely.
They said nothing but returned to their own tasks.

'What time is it?' asked someone.

'Five minutes to five.'

'Is it supposed to happen at five o' clock?'

'Yes.'

'And they're not sure what it'll do to anything, really, when it happens?'

'No, not sure.'

'Why didn't we stop them before it got this far and this big?'

'It's twice as big as ever before. No, ten times, maybe a thousand.'

'This isn't like the first one or the dozen later ones. This is different.
Nobody knows what it might do when it comes.'

They waited on the porch in the smell of roses and cut grass.

'What time is it now?'

1. rip	: to tear roughly = ฉีก
2. flaw	: defect in quality = มีตำหนิ
3. yanked	: pulled roughly = กระชาก
4. viciously	: violently = อย่างรุนแรง

'One minute to five.'

The needles flashed silver fire. They swam like a tiny school of metal fish in the darkening summer air.

Far away was a mosquito sound. Then something like a tremor of drums.

The three women **cocked**¹ their heads, listening.

'We won't hear anything, will we?'

'They say not.'

'Perhaps we're foolish. Perhaps we'll go right on, after five o'clock, shelling peas, opening doors, stirring soups, washing dishes, making lunches, peeling oranges...'

'My, how we'll laugh to think we were frightened by an old experiment!'

They smiled a moment at each other.

'It's five o'clock.'

At these words, **hushed**², they all busied themselves. Their fingers darted. Their faces were turned down to the motions they made. **They made frantic patterns**³. They made lilacs and grass and trees and houses and rivers in the embroidered cloth. They said nothing, but you could hear their breath in the silent porch air.

Thirty seconds passed.

The second woman sighed finally and began to relax.

'I think I just will go shell those peas for supper,' she said. 'I - '

But she hadn't time even to lift her head. Somewhere, at the side of her

1. cocked : tipped to one side = เอียงไปข้างหนึ่ง
2. hushed : silent = เงียบ
3. They made frantic patterns . : They sewed in an hysterical way. = พวกเขาปักผ้าด้วยอาการที่ควบคุมความตื่นเต้นไม่ได้

vision, she saw the world brighten and catch fire. She kept her head down, for she knew what it was. She didn't look up, nor did the others, and in the last instant their fingers were flying; they didn't glance about to see what was happening to the country, the town, this house, or even this porch. They were only staring down at the design in their flickering hands.

The second woman watched an embroidered flower go. She tried to embroider it back in, but it went, and then the road vanished, and the blades of grass. She watched a fire, in slow motion, almost, catch upon the embroidered house and **unshingle**¹ it, and pull each threaded leaf from the small green tree in the **hoop**², and she saw the sun itself pulled apart in the design. Then the fire caught upon the moving point of the needle while still it flashed; she watched the fire come along her fingers and arms and body, untwisting the **yarn**³ of her being so **painstakingly**⁴ that she could see it in all its **devilish**⁵ beauty, yanking out the pattern from the material at hand. What it was doing to the other women or the furniture or the elm tree in the yard, she never knew. For now, yes, now! It was **plucking**⁶ at the white embroidery of her flesh, the pink thread of her cheeks, and at last it found her heart, a soft red rose sewn with fire, and it burned the fresh, embroidered petals away, one by delicate one....

1. unshingle : take the roof covering off = เอาหลังคาที่มุงออก
2. hoop : the round wooden frame holding the embroidery tight = สะตั้ง
3. yarn : sewing thread = ไหมปัก
4. painstakingly : carefully = อย่างระมัดระวัง
5. devilish : bad , evil (often in a joking way) = เลว
6. plucking : pulling sharply , picking = ดึง ถอน

คำอธิบายศัพท์และสำนวนต่างๆ ภาษาอังกฤษในบทนี้มาจากหนังสือ The Whole Story by Richard Rossner, printed in Great Britain by Longman Group UK Limited, 1988
หน้า 96-101

2.2 สรุปเนื้อเรื่องเป็นภาษาไทย

“Embroidery” เป็นเรื่องสั้นที่จินตนาการถึงเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตใกล้ชนบทแห่งหนึ่ง ในประเทศสหรัฐอเมริกา เมื่อเปิดฉากหญิงสามคนกำลัง่วนอยู่กับการปักผ้า หญิงคนแรกถามว่า เวลาเท่าไร หญิงคนที่สองตอบว่า 4.50 น. หญิงคนแรกพูดต่อว่านางต้องลุกไปปอกถั่วเพื่อทำอาหารเย็น นางมองที่กองถั่วในห้องครัว หญิงคนที่สองบอกว่าถ้าการปอกถั่วจะทำให้รู้สึกดีขึ้นก็ลุกไปทำซะ แต่นางบอกว่าไม่มีอะไรดีขึ้น หญิงคนที่สามถอนหายใจ นางได้ปักผ้าเป็นดอกผักกูดหลาย ใบไม้ ดอกเดซี่ท่ามกลางหญ้าเขียวขจี

ส่วนหญิงคนที่สองกำลังปักผ้าอย่างขำขันชานาญ นางปักเป็นรูปดอกไม้ เป็นชายผู้หนึ่งเป็นถนน ดวงอาทิตย์ และบ้าน อันเป็นงานที่ละเอียดและประณีต นางพูดขึ้นว่ามีมือสองมือของนางและของเพื่อนๆ นางสามารถที่จะปักเป็นอะไรก็ได้

หญิงคนแรกพูดเสริมว่า นางเชื่อว่าวิญญาณและจิตใจของพวกนางอยู่ที่มือ พวกนางทำอะไรต่อมิอะไรด้วยมือของพวกนาง บางครั้ง นางก็คิดว่าพวกนางยังใช้มือไม่ถึงครึ่งหนึ่งด้วยซ้ำ หญิงคนที่สามพูดว่าถ้ามองย้อนกลับไปในชีวิตที่ผ่านมา เราจะจำได้ดีว่ามือของพวกนางทำอะไรบ้าง

พวกนางเริ่มคิดถึงสิ่งที่พวกนางได้ทำ เช่น ยกผ้าภาชนะ เปิดและปิดประตู เด็ดดอกไม้ ทำอาหารเย็น

หญิงคนที่สามพูดขึ้นว่า แต่คืนนี้ไม่มีอาหารว่างต้องเตรียมรวมทั้งคืนพรุ่งนี้ หรือคืนถัดไป หญิงคนอื่นๆ พูดเสริมว่า ไม่มีหน้าต่างที่จะต้องเปิดหรือปิด ไม่มีถ่านหินใส่เตาผิงที่ห้องใต้ดินในฤดูหนาวหน้า ไม่มีกระดาษสำหรับรวบรวมบทความการประกอบอาหาร

และทันใดนั้นพวกนางก็ร้องไห้ น้ำตาไหลมาตามหน้าและตกลงบนผ้าที่พวกนางกำลังปักอยู่

หญิงคนแรกพูดขึ้นในที่สุดว่า น้ำตาไม่ได้ช่วยอะไรเลย นางเองเอานิ้วแม่มือป้ายตาและนิ้วแม่มือของนางก็เปียกไปด้วยน้ำตา

หญิงคนที่สองพูดว่า มาดูซินางได้ปักอะไรไปแล้ว หญิงคนแรกและคนที่สามหยุดและดูหญิงคนที่สองยืนงานปักให้พวกนางดู งานปักของนางเป็นภาพวิว เป็นงานที่สมบูรณ์ ยกเว้นดวงอาทิตย์ที่ปักเป็นสีเหลืองส่องแสงลงมาจากทุ่งหญ้าเขียวขจี และถนนที่ปักเป็นสีน้ำตาลโค้งไปสู่บ้านที่ปักเป็นสีชมพู มีชายคนหนึ่งยืนอยู่บนถนน หน้าเขาดูผิดปกติ

หญิงคนที่สองพูดว่า นางจะรีรูปร่างเพื่อแก้ไขให้ถูกต้อง หญิงอีกสองคนจึงมอง ภาพวีที่สวยงาม แต่ยังไม่สมบูรณ์ดี หญิงคนที่สองเริ่มดึงด้ายออก นางเลาะด้ายออกอย่าง รุนแรง หน้าผู้ชายหายไป นางยังคงดึงด้ายออกต่อไป

หญิงอีก 2 คนถามว่า นางกำลังทำอะไร นางทั้งคู่ได้เห็นหญิงคนที่สองทำอะไร ใน ที่สุดผู้ชายได้หายไปจากถนน นางได้เอาเขาออกไปจากงานปักของนางแล้ว แต่นางทั้งสองไม่ พุดอะไร และกลับไปทำงานของพวกนางตามเดิม

หญิงคนแรกถามอีกว่า เวลาเท่าไร มีผู้ตอบว่าอีก 5 นาทีจะห้านาฬิกา หนึ่งใน สามคนพูดว่า มันจะเกิดเมื่อห้านาฬิกา (หมายถึงการทดลองทางวิทยาศาสตร์) มีเสียงตอบว่า ใช่ การสนทนาระหว่างปักผ้ายังคงมีอยู่ต่อไป พวกนางพูดว่าผู้ที่ทำการทดลองอาจจะไม่รู้ว่ พวกเขาได้ทำอะไรลงไป แล้วทำไมพวกนางจึงไม่หยุดมันก่อนที่จะทำการทดลองครั้งนี้ ซึ่ง การทดลองครั้งนี้ใหญ่กว่าครั้งแล้ว ๆ

หญิงคนแรกยังถามอีกว่าเวลาเท่าไรแล้ว หญิงหนึ่งตอบว่าอีก 1 นาทีจะทำโหมง แสง ไฟทำให้เห็นเข็มปักของพวกนางเป็นประกาย ไกลออกไปมีเสียงยุงตามด้วยเสียงกลอง หญิงทั้งสามเอียงศีรษะไปข้างหนึ่งเพื่อฟังเสียง พวกนางคิดว่าหลังห้านาฬิกาพวกนางจะ ดำเนินชีวิตตามปกติ เช่น ปอกถั่ว ปิดประตู คนชูป ล้างถ้วยชาม ทำอาหารกลางวัน ปอกส้ม พวกนางหันมามือให้กัน และคิดว่าทำไมพวกนางจะต้องตื่นตระหนกกับการทดลองที่เคยทำ มาแล้วหลายครั้ง หนึ่งในสามพูดว่าห้านาฬิกาแล้ว พอสิ้นคำพูด ทุกคนเงยบงกหน้าปักผ้า ต่อไป พวกนางปักเป็นรูปดอกไม้สีแดง หนูๆ ต้นไม้ บ้าน และแม่น้ำ พวกนางไม่พูด แต่ได้ยิน เสียงลมหายใจในความเงียบ

เมื่อเวลาผ่านไป 30 วินาที หญิงคนที่สองถอนใจและมีท่าทางคลายความกังวล นาง บอกว่า นางจะปอกถั่ว ทำอาหารว่าง แต่นางไม่มีเวลาเงยศีรษะขึ้น นางเห็นแสงไฟสว่าง ณ ที่แห่งหนึ่ง นางรู้ว่ามันคืออะไร นางและเพื่อนอีก 2 คนจึงไม่เงยศีรษะ แต่ยังปักผ้าต่อไป

หญิงคนที่สองมองดูดอกไม้ที่นางปัก เธอเฝ้าดูไฟที่เลื่อนมาที่งานปักอย่างช้าๆ ไฟ ได้ไหม้บ้าน โบสถ์ ดอกกุหลาบและใบที่ละน้อยจนหมด

จะเห็นว่านักประพันธ์ได้ชี้ถึงความน่ากลัวที่เกิดจากการทดลอง ทางด้านวิทยาศาสตร์ ซึ่งอาจจะทำลายสิ่งต่างๆ ตั้งแต่สิ่งมีชีวิต ตึกรามบ้านช่อง แม้กระทั่งวัฒนธรรมที่ดีหรือของ เก่าแก่อันเป็นศิลปะที่ล้ำค่า เช่น งานปักดังในเรื่องนี้ ผู้เขียนได้มองการไกลถึงอันตรายที่ซ่อน เร้นในวิทยาศาสตร์ มีทั้งที่เป็นประโยชน์และโทษ แม้กระทั่งธรรมชาติตามชนบท เมื่อ วิทยาศาสตร์ได้เข้าไปเยือน ความงามของธรรมชาติอาจจะถูกทำลายด้วย

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1

ถ้านักศึกษามีความกลัวในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง นักศึกษาจะทำการอย่างหนึ่งทั้งสามในเรื่องนี้หรือไม่ อธิบายและให้เหตุผล

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2

นักศึกษจะทำอย่างไร เพื่อไม่ให้สถานศึกษาอยู่เป็นสถานที่ที่ทำการทดลองที่น่ากลัวอย่างในเรื่องนี้

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3

นักศึกษาเห็นใจหรือเศร้าใจกับหญิงทั้งสามหรือไม่ ที่ทั้งงานปักของนางทั้งสามและตัวของนางเองต้องโดนไฟเผาไหม้

3. การวิเคราะห์เนื้อเรื่อง

3.1 ตัวละคร (character) เป็นหญิง 3 คน ไม่ปรากฏชื่อ นักประพันธ์เรียกตัวละครว่าหญิงคนที่ 1 หรือ The first woman หญิงคนที่ 2 หรือ The second woman และหญิงคนที่ 3 หรือ The third woman

ก. The first woman นางคอยตามอยู่ตลอดเวลา นางมักจะถามว่า เวลาเท่าไรแล้ว ดูเหมือนนางจะเป็นกังวลกับสิ่งหนึ่งที่จะเกิดขึ้นเมื่อ 5 นาฬิกา นางคิดว่านางควรหยุดปัก เดินไปที่ครัว ปอกถั่ว เพื่อเตรียมอาหารหรือไม่นางยังคิดว่ามือของมนุษย์สามารถทำทุกสิ่งทุกอย่างได้

ข. The second woman นางเป็นผู้มีความสามารถในงานปักมาก ฝีมือประณีตและละเอียด แต่นางก็ยังไม่พอใจกับบางส่วนที่ได้ปักไปแล้ว เช่น รูปปักเป็นผู้ชายคนหนึ่ง นางจึงเลาะออก ในตอนท้ายของเรื่องไฟได้ไหม้งานที่นางปักจนหมด

ค. The third woman นางเป็นอีกผู้หนึ่งที่มีความสามารถในการปัก นางปักเป็นดอกกุหลาบ ใบไม้ และดอกเดซี่บนทุ่งหญ้าเขียวขจี นางถอนใจขณะที่ the first woman และ the second woman คอยกัน

3.2 แก่นเรื่อง (theme)

นักประพันธ์ต้องการชี้ให้เห็นว่า มือมนุษย์สามารถสร้างสิ่งที่เป็นทั้งความสวยงามและความน่ากลัว ทุกอย่างมนุษย์เป็นทั้งผู้สร้าง และเป็นผู้ทำลาย เช่น งานศิลปะ มนุษย์กลุ่ม

หนึ่งอาจจะเป็นผู้สร้าง และมนุษย์อีกกลุ่มหนึ่งอาจจะเป็นผู้ทำลาย เช่น ของโบราณวัตถุที่มีอายุเก่าแก่ถูกปล่อยทิ้งไว้ โดยไม่เห็นคุณค่าของมัน และมนุษย์ยังรื้อทิ้งหรือทำลายมัน

ในด้านความน่ากลัวที่มนุษย์เป็นผู้สร้างนั้น ได้แก่ อาวุธร้ายแรงที่สร้างขึ้นมามีทำลายล้างกัน เพื่อความเป็นมหาอำนาจของตนเอง ดังนั้น ความน่ากลัวทั้งหลายในโลกนี้ไม่ได้มาจากไหน แต่เกิดจากฝีมือของมนุษย์ทั้งสิ้น

Possible Theme อาจจะเขียน theme เป็นภาษาอังกฤษได้ดังนี้

1. Man's hands can do both artistic works and destructive things; for example, building sculptures, artillery and bombs.
2. Men are both inventors and destroyers.
3. All fearful things in the world are caused by human beings.

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 4

จงสรุป theme ให้เป็นภาษาอังกฤษแตกต่างไปจากที่ให้ไว้สัก 2 ประโยค

3.3 การพิจารณาว่าเป็น short story of plot

ก. เหตุการณ์ในเรื่องเกิดขึ้นในเย็นวันหนึ่งก่อน 5 นาฬิกา จนกระทั่งเวลา 5 นาฬิกา ถือว่าเป็นเหตุการณ์เดียว

ข. ไม่ได้เป็นเรื่องของตัวละครคนใดคนหนึ่งโดยเฉพาะ แต่เป็นเรื่องที่กล่าวถึงหญิง 3 คน กำลังปักผ้า และต้องการให้งานปักผ้าของตนออกจากความสนใจจากการทดลองอย่างหนึ่งที่จะเกิดขึ้นเมื่อ 5 นาฬิกา

ค. conflict หรือความขัดแย้งของหญิงทั้ง 3 คือ ทำอย่างไรจะให้พวกนางไม่ได้ยินเสียงการทดลองที่จะเกิดขึ้น

ง. climax เกิดขึ้นเมื่อนางทั้งสามไม่สามารถหลีกเลี่ยงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับนางทั้งสามได้ เพราะไฟที่เกิดจากการระเบิดได้เผาไหม้นางทั้งสามและงานปักของพวกนางทั้งหมด

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 5

ให้นักศึกษาเขียนจดหมายถึงผู้เกี่ยวข้อง เช่น อาจจะเป็นรัฐมนตรีหรือบรรณาธิการหนังสือพิมพ์แสดงความกังวลกับการทดลองอย่างใดอย่างหนึ่งที่มีขึ้นใกล้กับที่พักของนักศึกษา ให้นักศึกษาถามท่านเหล่านั้นว่าจะมีมาตรการอย่างใดที่จะป้องกันไม่ให้มีอันตรายกับประชาชนที่อาศัยอยู่ใกล้บริเวณนั้น

บทสรุป

หลายสิ่งหลายอย่างมนุษย์เป็นผู้สร้างขึ้น และเมื่อมนุษย์ไม่พอใจอะไร ก็จะเป็นผู้ทำลายล้างสิ่งที่ตนไม่พอใจให้หมดไป ดูเหมือนว่ามนุษย์เป็นผู้ควบคุมความสมดุลให้มีในโลกนี้ เช่น เมื่อมีประชากรล้นโลก มนุษย์นั้นแหละก็จะคิดอาวุธที่ร้ายแรงฆ่าล้างมนุษย์ด้วยกันเองเพื่อให้จำนวนประชากรลดลง จึงกล่าวได้ว่ามนุษย์เป็นทั้งผู้สร้างและผู้ทำลาย

การประเมินผลท้ายบท

จงตอบคำถามต่อไปนี้เป็นภาษาอังกฤษ

1. What time was it when the story opened?
2. How many women were there in the story?
3. Where were they when the story opened?
4. What were they doing?
5. Who wanted to shell peas for dinner?
6. Why was she unsure whether she should prepare peas for cooking?
7. What did the third woman do while the first woman and the second Woman were talking with each other?
8. Who believed that man's hands could do every thing?
9. Why did the three women cry when they thought about what they did in the past?
10. Why did they work so busily?
11. From this conversation we learn that something was going to happen at five o'clock. Could you guess what that something was?
12. In what way was the experiment at this time different from earlier ones?
13. What happened to the women at five o'clock?